

Mama liegt niet!

Maria-René

**Het indringende verhaal van een
meisje dat opgroeit met een moeder
met een persoonlijkheidsstoornis**

Copyright © 2020 Maria-René

www.maria-rene.nl

Eindredactie: Sanne Visch, BoekenGilde
Vormgeving omslag en binnenwerk: Coco Bookmedia,
Amersfoort
Druk: BoekenGilde, Enschede

ISBN 978-94-6402-230-8
NUR 402

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoud

Hoofdstuk 1

- Mijn moeder tijdens mijn lagere schoolperiode 7
- De kapper 8
- De buurvrouw 13
- De dokter 17

Hoofdstuk 2

- De ouders van mijn moeder 23
- De ouders van mijn vader 29

Hoofdstuk 3

- Weg van school 31
- Weer thuis 36

Hoofdstuk 4

- Twee werelden 39
- Uitbehandeld 44
- Naar de middelbare school 48
- Mijn eerste konijn 49

Hoofdstuk 5

- Een ander huis 53
- Het nieuwe huis 56
- Een nieuwe huisarts 58
- Johan 61
- Nieuwe kleding 63

Hoofdstuk 6

- De verhuizing 67

Hoofdstuk 7

Het draaglijke leven 73

De kerk 75

De feestjes 76

Hoofdstuk 8

Naar Afrika 81

Het altaartje 86

Hoofdstuk 9

Wintersport 89

Hoofdstuk 10

De ontmaskering 101

Hoofdstuk 11

Oppassen 111

De angst en onzekerheid 120

Sprankjes hoop 122

Hoofdstuk 12

Echt ziek 125

De cruise 129

Hoofdstuk 13

Weer een baantje 141

Hoofdstuk 14

Angst 147

Hoofdstuk 15

Het contrast 151

Hoofdstuk 16

Jaren later 155

Hoofdstuk 1

Mijn moeder tijdens mijn lagere schoolperiode

Toen ik op de lagere school zat, drong het voor het eerst tot mij door dat mijn moeder anders was dan andere mensen in mijn omgeving, zoals de kinderen, hun ouders en de leraar uit mijn klas.

Zij waren altijd hetzelfde en bijna nooit ziek. Mijn moeder was nooit hetzelfde en vaak ziek. De overgang tussen het ziek zijn en weer beter zijn of beter en weer ziek zijn, was klein en dat maakte me onrustig en angstig. Mijn moeder was de ene dag ziek en de volgende dag weer beter. Soms was het zelfs zo dat ze 's morgens ziek was en 's middags weer beter of andersom.

Als ik dat op school vertelde, zeiden de kinderen dat ze het gek vonden dat mijn moeder iedere dag anders was en dat hun moeder helemaal niet vaak ziek was. Bovendien, als er iemand ziek was, dan kreeg je gewoon te horen wat er aan de hand was: bij Mieke moesten haar amandelen eruit, Peter was van het klimrek gevallen en had daardoor zijn arm gebroken en de moeder van Anneke lag in het ziekenhuis omdat ze geopereerd moest worden.

De kapper

Er was echter één uitzondering op het onregelmatige ziek zijn van mijn moeder en dat was de vrijdagmiddag. Op vrijdagmiddag was mijn moeder nooit ziek. Op deze middag haalde ze mij altijd met de auto op van school, zodat we meteen door konden naar de kapper in de stad. Als we dan van de auto naar de kapper liepen, werd mijn moeder bijzonder vrolijk en liep ze heel snel waardoor ik moeite had om haar bij te houden. Eenmaal bij de kapper aangekomen, werd mijn moeder bij binnenkomst heel enthousiast door de kapsters van de zaak begroet en werd snel haar jas aangenomen en haar wat te drinken aangeboden.

Terwijl mijn moeder werd gekapt, las ik stripboekjes op de grond – er waren alleen stoelen voor de klanten – of speelde ik wat met de hond van de kapster. Als de hond rustig was, kamde ik de vacht van de hond en deed ik alsof ik ook kapster was.

Het duurde meestal lang voordat mijn moeder bij de kapper klaar was, soms zelfs heel erg lang. Doordat ik via de grote spiegel waarvoor mijn moeder zat kon zien wat de kapster deed, kreeg ik op een gegeven moment door waarom het ene kappersbezoek langer duurde dan het andere. Je had knippen, wassen met daarna watergolven, wassen met daarna permanenten en wassen met daarna kleuren. Bij permanenten en kleuren moest je een stuk langer wachten, de geur

was ook sterker en onaangenaam. Als het laatste het geval was, kneep ik altijd met mijn vingers mijn neus dicht om aan de lucht te ontsnappen.

Na een van deze behandelingen was het haar van mijn moeder nog niet klaar en volgde het inzetten van de rollers en het laten drogen onder de droogkap.

Zodra het moment was aangebroken dat mijn moeder onder de droogkap ging, werd ik altijd nerveus en een beetje duizelig, want als mijn moeder onder de droogkap zat, was er één ding dat je dan absoluut niet mocht doen en dat was praten met haar. Ze nam onder de droogkap namelijk altijd de leesmap van de kapper door, waarin – zoals zij dat noemde – “de damesleesbladen” zaten. Als je dan zei dat het lang duurde of vroeg of je naar de wc mocht, werd ze woest. Oh, als ze alleen al zag dat je iets wilde zeggen of vragen, zei ze hevig verontwaardigd dat ze je toch niet kon verstaan. Ze wilde per se niet gestoord worden bij het lezen van de “laatste nieuwtjes”.

Als de droogkap door de kapster werd uitgedaan en weggezet, werd het haar van mijn moeder getoupeerd en zorgvuldig in model gekapt. Hierna werd er vervolgens veel haarlak in het kapsel gespoten. Wanneer dit gebeurde, wist ik dat het einde van het kappersbezoek eindelijk in zicht was. De kapster pakte dan een grote ronde spiegel en maakte daarmee verschillende bewegingen zodat mijn moeder haar kapsel van alle kanten kon bewonderen. Als ze hierna een goedkeurend knikje aan de kapster had gegeven, wist ik tot mijn grote opluchting dat het allemaal

was gelukt en was ik blij dat ik weer naar buiten kon. Dit was echter maar van korte duur omdat mijn moeder na haar bezoek aan de kapper altijd naar een kledingwinkel, een straat verderop, ging. Daar was ze vervolgens enorm lang bezig met het zoeken naar de juiste kledingstukken en het passen hiervan. Dit vond ik het vervelendste deel van de vrijdagmiddag en dat kwam vooral omdat ik van mijn moeder onder het passen altijd heel rustig – het liefste zonder te bewegen – in het pashokje moest blijven zitten. In de kledingwinkel was ook geen hond, zoals bij de kapper, waarmee ik kon spelen. Al snel begon ik mij erg te vervelen in het benauwde pashokje met de felle lampen die pijn aan mijn ogen deden.

Wanneer ik eindelijk het pashokje uit mocht om mee te gaan met het afrekenen van de kleding, was ik blij dat het vaste “vrijdagmiddaguitje” achter de rug was. Het viel mij op dat mijn moeder na het afrekenen van de door haar gekochte kleding altijd zeer uitgelaten was. Ze huppelde dan een beetje als we naar de auto gingen en neuriede de hele tijd hoge tonen. Ik vond het gek dat ze dat deed en hoopte maar dat andere mensen het niet zouden zien of horen.

Eenmaal weer thuisgekomen, zei mijn moeder altijd dat ze “totaal uitgeput en te moe was om nog maar iets te doen”. Meestal kwam er dan aan het eind van de middag een bezorger van De Gruijter langs, een supermarktwinkel die ook aan huis bezorgde. De

bezorger zette de boodschappen altijd helemaal in de keuken neer. Dit deed hij omdat mijn moeder tegen hem zei dat ze daartoe zelf door ziekte niet in staat was. Welke ziekte mijn moeder had wist ik niet, daar zei ze nooit iets over.

Het was niet zo dat mijn moeder na haar bezoek aan de kapper een week niets aan haar kapsel hoefde te doen. Om het een hele week goed in model te houden, ging ze 's avonds niet slapen voordat zij haar krullen had vastgezet met zilveren klipjes. Daaroverheen ging een lichtblauw haarnetje dat ze aan de achterkant in haar nek vastknoopte. Hierdoor zat het haar van mijn moeder de volgende dag weer net zo als op de dag dat ze van de kapper kwam.

Nu was mijn eigen haar dik maar stijl en leek het me leuk om, net zoals mijn moeder, krullen te hebben. Toen ik mijn moeder op een avond de zilveren klipjes en het lichtblauwe haarnetje in zag doen, trok ik de stoute schoenen aan en vroeg haar of ik ook krullen kon hebben. Mijn moeder keek me verbaasd aan en schudde toen heel beslist van nee met haar hoofd en vertelde mij dat dat niet kon omdat ik melkboerenhondenhaar had. Ik vond dat een moeilijk woord "melkboerenhondenhaar" en vroeg haar wat dat was. Zij antwoordde dat dat "haar was waar je niets mee kon".

Deze droevige mededeling van mijn moeder besprak ik de volgende dag met een vriendinnetje uit mijn

klas. Haar huis lag halverwege de route naar school. Ik haalde haar iedere ochtend op en we liepen dan samen door naar school. Dit vriendinnetje was het jongste meisje van een groot gezin. Ze was niet verlegen zoals ik en ze wist van heel veel dingen veel meer af doordat ze oudere broers en zussen had.

Zij zei dat zij mij wel kon helpen als ik 's ochtends op weg naar school bij haar thuis langskwam. In haar kamer stak ze dan het voorste deel van mijn haar op en zette dat vast met een speldje waardoor ik wat boller haar kreeg. Zij legde mij uit hoe ik dat zelf kon doen. Voor het krullenprobleem had zij ook een oplossing. Wanneer ik mijn haar had gewassen, moest ik wachten totdat mijn haar nog een beetje nat was en het vervolgens in twee vlechtjes doen. Hierna hoefde ik alleen mijn haar te laten opdrogen. Ik kon dat testen door het onderste deel van mijn vlecht een beetje los te halen en te voelen of het al droog was. Wanneer mijn haar droog was, kon ik de vlechtjes er helemaal uit halen en zou ik krullen hebben. Dit bleek inderdaad het geval, wat een geweldige oplossing! Ik was erg blij met mijn nieuwe kapsel.

In het begin hoopte ik dat mijn moeder iets aardigs over mijn nieuwe kapsel zou zeggen. Toen ze dat niet deed werd ik bang dat mijn moeder iets naars hierover zou zeggen of zou zeggen dat het niet mocht. Ook dat bleek – tot mijn verbazing – niet het geval. Mijn moeder zei er helemaal niets over. Het leek wel alsof ze het niet zag.